

ei olnud tännini veel mitte kirjikus olnud, olgo küi et olli mitto ja mitto forda keigest süddamest iggatsend, et saaks ennast teis-tega senna kogguda; agga temmal ei olnud seks mitte aega: olgo pühapääw ehk mu suur kirjiko Pühha, temma ei peasend ial mitte sest ühhest ja sestisammast teest metsa. Issa ja emma ei piddand sest kirjiko käimisest ühtegi luggu; sepärrast ei mõtlend mitte se peäle, lapsele lubba anda senna miina. — Kirjiko õppetaja, kes praego ühhe surre ale wümsed rõõstmisse sannod olli pakkunud, terretas sedda tüttarlast ni lahkel wiisil, et weike Maria kōhhe lapselikko julgust ommas süddames tundis selle mehhe wasto. Teine kulas nüüd lapse käest järrel, kes ta olli, kus pool temma ellamisse koht, kes temma wannemad ollid ja kuidas nende luggu piddi ollema. Maria andis se peäle otsekōhhe selget otust, hakkas rātima nende kibbedost waeluslest, et emma jubba kaua aega wallusas haigusse maas, et wannemad ja lapsed aieti mõnned

terwed päwad ilma leiba rasofeseta piddid seisma, et issa isseārranes — — Agga kui tahtis issa pärrast rāfida, hakkas laps ni kangeste ekkima, et ei sanud ei sannagi suust wälja ja et silmapissarad sorrinal mõda pallet jooksid. Se peäle melitas ja maenitšes teine sedda, et südda ei piddand temmale mitte mani minnema, sest et ehk peagi parremad päwad jälle neile saaksid üllewelt seatud. Seäl ellab üks, ütles temma weel, üks armolinne, rikkas, wāggerw Waim. Temma pole piddi laps süddamelikko palwega kippuma ja keif omma ja temma ommade hädda temmale kaebama. Kui parras aeg jõuaks, siis hallemelelinne Issand Jesus lähhaks wissisti aitma neid, kel ei olle omma waewalisse põlwe pärrast islegi suurt süüd, ehk kes omma sü pärrast tõsist kahhetsemist tunneksid ja pattust põdrmissse nõu ennes-tele kindlaste wõttaksid. Se kes linnud taewa al toidab, se ei lähhaks ka furjal päwal mitte unustama neid, kes kindla